

XAVER

časopis banskobystrických bohoslovcov
ročník XIV. 3/2007

*Kto som
a kam sa
ponáhlam?*

**Svätá zem na bicykli
Prváci - Boží úsmev
Aj tvoje utrpenie má zmysel**

Z O B S A H U

ThDr. Marián BUBLINEC, PhD.
**Byť v Bohu znamená
byť sebou samým.....6**

Siard Dušan SKLENKA, O.Praem.
Moje lepšie ja - recenzie.....10

Prof. José NORIEGA
**Povolanie k láske a ľudské
naplnenie (3.časť).....12**

Gorazd Ondrej VESELOVSKÝ, OFM Cap.
Svätá zem na bicykli.....18

Boží úsmev (prváci).....24

MichaLAJCHA
Aj tvoje utrpenie má zmysel.....30

XAVER

Časopis bohoslovcov
Kňazského seminára
sv. Františka Xaverského v Badíne

vychádza ako občasník
rozširuje sa svojpomocne
ročník XIV.

číslo: 3/2007 (Všetkých svätých)

jazyková korektúra

Mgr. Erika Brezánska

teologický poradca

PhDr. Ing. Miroslav Kuric

technické spracovanie

Ján Jáger, Ján Kraus
fotograf: Dominik Jáger
coverfoto: Pavel Cerovský

adresa redakcie

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského
Banská 28
976 32 Badín, Slovakia

tel: (+421) (0) 484182602

e-mail: redakcia@xaver.sk

web: www.xaver.sk

bankové spojenie časopisu
0434002927/0900

cirkevné schválenie

Biskupský úrad B. Bystrica, č. 1377/98

registračné číslo

MK SR 1429/96

ISSN 1335-2628

šéfredaktor

Michal Lajcha

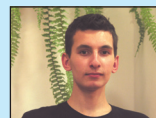
distribúcia

Peter Lupták

vizuálna koncepcia

Ján Jáger

redaktor

Štefan Čunderlík

redaktor

Erik Pohorelec

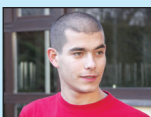
redaktor

Siard Sklenka

poradca

Andrej Porubský

korektor

Michal Baláž

poradca

Ján Uhnák

Milí čitatelia,

prežívame čas, ktorý by som nazval časom „zastavenia sa“. Kolobeh začiatku novembrových dní je totiž poprepletaný návštevami cintorínov. Zastavujeme sa pri hroboch blízkych ľudí, ktorí nás predišli do večnosti. Je to čas spomienok, ale mal by to byť aj čas nádeje.

Horiace sviece a kahance, kvety a vence, kríže a náhrobné dosky, upravené alebo zabudnuté hroby sú symbolmi, ktoré náš pohľad upriamujú na božské čnosti – vieru, nádej a lásku, ktoré sme dostali ako Boží dar pri krste.

V evanjeliu čítame Ježišove slová: „*Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený*“ (Jn 10, 9). Funkciou brány je sprostredkovať prechod. Ježiš je „bránou“, ktorá oddeľuje to, čo je viditeľné od toho, čo je neviditeľné, od toho, čo je večné. Je bránou medzi „neбом a zemou“.

Ježiš je ten, ktorý nám predstavuje dve tváre: jednu tú ukrižovanú a druhú oslávenú. Bolestnú v skutočnosti, oslávenú v nádeji. Bolestná tvár nám ukazuje, čo znamená opravdivo milovať. Bolesť a utrpenie je jednoznačne školou lásky. Bolesť, ktorá je vyjadrená láskou, je spojivom medzi smrťou a vzkriesením, ako to zaznieva z kríža: „*Veru, hovorím ti: Dnes budeš so mnou v raji*“ (Lk 23, 43). Prostredníctvom lásky môžeme už tu na zemi zakusovať večný život, ktorý spočíva v tom, že milujeme Boha a poznávame ho. Láska začína poznaním. Aj preto sa Boh necháva poznávať v utrpení. Z tohto poznania prichádzame ku Kristovi – k láske. Lásku k Bohu vždy musíme brať vážne a záväzne. Je potrebné ju v sebe prehlbovať a to aj preto, lebo tam na druhej strane – vo večnosti, už niet ničoho, iba lásky.

Prežívajme teda nastávajúce dni spomienky na všetkých verných zosnulých, pri hroboch našich blízkych v duchu slov apoštola Pavla: „*Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ale veď v tomto všetkom slávnne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi*“ (Rim 8, 35; 37-39). Pričom vždy, keď stojíme pred tajomstvom bolesti, utrpenia či smrti, máme pamätať na uistenie, ktoré vyslovil sv. Pavol v liste Korinťanom: „*Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú*“ (1 Kor 2, 9).

Drahí čitatelia, prajem vám, aby sme si všetci v nastavujúcich dňoch uvedomili, že prenikať do tajomstva lásky je základom a dôvodom nádeje, ktorá nikdy nesklame.

ThDr. Jozef REPKO, prefekt kňazského seminára

XAVER

Citrón

4

... je moc naozaj potrebná?

Nie je nebezpečná? Nerobí z nás úplne iných ľudí?

Dá sa mať moc a neubližovať sebe a druhým?

Démon moci je veľmi silný – sedí na mnohých z nás...

Moc má zmysel, ak je spojená s láskou, bez nej je nepríjemná.

Moc má zmysel, ak je spojená s vyzretosťou, bez nej je nebezpečná.

Moc má zmysel, ak je spojená so službou, bez nej je nežiaduca.

Moc má zmysel, keď nie je nasilu vydobytá, lebo inak vyznieva komicky.

Moc má zmysel, keď nie je spojená so skrývaním sa za Boha, lebo inak je trpená.

V podstate existuje iba jedna moc, ktorá má naozaj zmysel. Moc kríža Ježiša Krista.

-šč-

NEWS

16. 9. Aj napriek tomu, že študenti základných a stredných škôl už zarezávali, nám sa brány seminára otvorili až druhou septembrovou nedeľou. Minuloročných šiestakov už v laviciach nestretnete, zato 11 nových tvárí prvkov určite neprehliadnete.

17. – 20. 9. Po rozlietaných prázdninách sa len ťažko vnára do seminárneho ticha. Trojdňovými duchovnými cvičeniami pod vedením Antona Červeňa SDB, sme zakúsili nielen toto ticho, ale dozvedeli sme sa, aké vlastnosti by mal mať Boží muž, akým sa chce každý z nás stať. Prednášky s nemalou dávkou humoru prispeli k dobrému naladeniu na nový školský rok.

22. 9. Ak by nebolo Ducha Svätého, skúšky by sa robili ťažko. Ale keďže takýto hazard sme si nemohli dovoliť, svojimi zunivými hlasmi na pieseň "Duchu Svätý, príď z neba" sme si predsa len tú "Nebeskú Pomoc", dúfam, zabezpečili.

27. 9. V tento deň sa v našej seminárnej kaplnke konala diakonská vysviacka. Nezlaknite sa, nikoho z nás ste nepremeškali! Z našich radov to zatiaľ nebol nikto. Za ohlasovateľa evanjelia bol vysvätený Vladimír Beregi z Koinonie Ján Krstiteľ, ktorý aj za podpory svojich najbližších vyjadril vďaka o. biskupovi za udelenie prvého stupňa kňazstva.

29. 9. Pár odvážlivcov (vrátane mňa) sa rozhodlo v tento krásny víkendový deň zdolať jeden z najvyšších vysokotatranských štítov – Rysy (2499 m n. m.). Aj napriek oblačnému počasiu sa nám v jednom okamihu naskytl úžasný pohľad na odkrytú panorámu Vysokých Tatier, akoby ju azda videl ich Stvoriteľ.

4.10. Opäť sme sa raz ocitli v kaplnke v slávnostnej atmosfére, ale tentoraz pri príležitosti už 14. výročia posviacky nášho seminára a kaplnky. Túto našu slávnosť sme prežívali s o. biskupom Tomášom Galisom, ktorý ako vtedajší rektor seminára stál pri jeho vzniku.

6. 10. Prvá sobota v mesiaci október patrí tradične Panne Márii. Nemalá skupinka z nás bohoslovcov pozdravila našu Nebeskú Matku na Starých Horách spolu s veriacimi, ktorých neodradila ani prichádzajúca zima. Nabudúce radšej už v bazilike.

8. 10. Tak tí naši minuloroční šiestaci sa predsa len vrátili, ale teraz už ako “veľkí páni” kapláni. S ochotou odpovedali na naše zvedavé otázky, pri ktorých sme sa aj schuti zasmiali. Povzbudení prvými pastoračnými skúsenosťami by sa niektorí z nás už radi videli v pastorácii, no na to si bude musieť každý ešte chvíľu počkať.

11. 10. Prišli ako “normálni”, odišli už ako “duchovní” v reverende. Asi nejako tak by sa dala definovať slávnosť našich druhákov, ktorí si po prvýkrát obliekli na seba rúcho zasväteného života – reverendy. Starý človek pomínul, nech žije nový!

Ďalšie udalosti (imatrikulácia prvákov v Bratislave, stretnutie s kard. Tomkom v Nitre, zážitky misionára z misijnej nedele...) prebehli až po uzávierke tohto čísla. Ako to všetko napokon dopadlo, vám prinesieme v budúcom čísle...

Erik POHORELEC, 3. ročník

foto -dj

Byť v Bohu znamená byť sebou samým...

Úvahy nad myšlienkami Benedikta XVI.

Možno poznáte príbeh, v ktorom sa hovorí, ako pri mori stál malý človečik zo soli a túžil pochopiť, čo je to more. Vedel, že to môže pochopiť iba ak doň vstúpi, ak doň vojde, ak sa doň ponorí. Zároveň vedel, že sa v ňom začne rozpúšťať. No túžba vedieť, pochopiť, vniknúť, poznať, bola taká veľká, že do mora nakoniec vstúpil.

Bol v mori po kolená, začal sa v ňom strácať, ale začal chápať, čo je to more. Potom stále viac, až sa nakoniec úplne rozpustil, ale na druhej strane, pochopil podstatu mora.

Drahí bratia a sestry, tento príbeh sa neraz používa ako príklad nášho vzťahu k Bohu, k Ježišovi Kristovi, ako príklad, ako

sa máme strácať sebe samým, ako vstupovať do Krista.

Ako príklad toho, že ak chceme pochopiť, tak musíme znegovať seba samých.

Keď čítame encykliku Benedikta XVI., konkrétne jej desiaty bod, čítame tam však takéto slová: „Áno, jestvuje zjednotenie človeka s Bohom – najhlbší sen človeka, ale toto zjednotenie **neznamená**

vzájomné splynutie, pono-

renie sa do anonymného božského oceánu. **Je to jednota, ktorá tvorí lásku a v nej obaja – Boh i človek – zostávajú sami sebou a zároveň sa stávajú plne jedno.**“

K týmto slovám by som chcel pripojiť slová prvej encykliky božieho sluhu Jána Pavla II., ktorý v 10. bode píše: V tajomstve vykúpenia je človek znovu “potvrdený”, určitým spôsobom znovu “stvorený”. Áno,

znovu stvorený! “Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža ani ženy, lebo v Ježišovi Kristovi ste všetci jedno.” Človek, ktorý chce dôkladne pochopiť sám seba, musí sa priblížiť ku Kristovi. Musí, aby sme tak povedali, do neho vojsť celou svojou bytosťou, musí si “prisvojiť”, asimilovať celú skutočnosť vtelenia a vykúpenia, **aby tak znova našiel seba.**

Človek teda musí vojsť do Krista, ale nie preto, aby sa v ňom rozpustil, ale preto, aby sám seba lepšie pochopil, aby sa stal viac sám sebou. Aby bol znovu stvorený.

Preto príbeh, ktorý sme rozprávali na začiatku nie je správny, nie je dobrý, nie je kresťanský a nijako nevyjadruje vzťah človeka ku Kristovi.

Prečo o tom hovoríme? Má to ďalekosiahle praktické dôsledky. Možno najviac na výchovu a formáciu. Keby sme sa spýtali, čo je cieľom výchovy a čo cieľom napríklad kňazskej alebo rehoľnej formácie, asi by sme počuli rozličné názory a odpovede. Nechceme ich tu rozoberať, ale chceme povedať ten určite správny: **Napomôcť človekovi, aby sa stretol s Kristom**

a potom tam už veľmi nezavadzať.

J e d i n ý m Vychovávateľom, jediným Formátorom človeka je Kristus. Preto treba dobre zvážiť také naoko krásne slová, ako sú: Kristus chce mať z teba toto alebo ono, alebo tamto. Chce, aby

XAVER

Reflexia

8

si sa tak, či onak upravil a napravil. Pomôžme človekovi, aby sa stretol s Kristom a on mu povie sám, čo

z neho chce mať. Iste neprišiel robiť uniformitu. Iste neprišiel preto, aby všetkých sformoval na jedno kopyto. On je totiž hlavou Tajomného tela a nechce, aby všetci boli ruky, všetci nohy, všetci oči... Každý nech je sám

sebou a nech je naplnený láskou.

Bratia a sestry, nerozpúšťajme sa v Kristovi. A ani nechcime, aby sa

v ňom rozpúšťali druhí. A hlavne nechcime, aby sa rozpúšťali v nás. Jednota s ním je **jednota, ktorá tvorí lásku a v nej obaja – Boh i človek – zostávajú sami sebou a zároveň sa stávajú plne jedno.** Byť sám sebou a byť naplnený láskou Kristovou – to je krá-

sa kresťanskej formácie a krásy spoločenstva.

ThDr. Marián BUBLINEC, PhD.

Kňazský seminár sv. Františka Xaverského v Badíne srdečne pozýva záujemcov o poznávanie Svätého písma na odborné, pomalé a pozorné čítanie – lectio – liturgických biblických textov adventných nediel,

*ktoré vedie **S.S.Lic. Blažej Štrba**, prednášajúci Starý zákon na Teologickom inštitúte v Badíne.*

Lectio sa bude konať v stredu pred danou nedelou v aule nášho seminára od 20.00 hod. do 21.00 hod.

Prvé stretnutie bude 28. 11. 2007.

Všetci ste srdečne pozvaní!

Lectio

dodá LÚČ

Moje lepšie ja – keď Boha volám po mene

brat Šavol

Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov 2007

Kniha brata Šavla je vzhľadovo malým dielkom. Keby sme to rozmenili na drobné, nebojím sa povedať, že po zložení všetkých jej stránok by sme sotva vytvorili päť „A 4-iek“.

Avšak svojím vnútorným obsahom je to gigant. Dielo, ktoré vypovedá o najvnútornejších, najintímnejších pocitoch autora, o jeho hlbokom a často až konfrontačnom prežívaní svojej viery, o vzťahu s Bohom. Boh, ktorý sa pre autora stal Priateľom, Otcom, Partnerom, niekým, koho blízkosť i vzdialenosť zároveň dáva jeho dňom priestor smiať sa, hľadať, mať istotu i plakať a cítiť vinu...

Knihu nemožno vnímať striktne v dimenzii teologického pohľadu. Nie je učebnicou viery, podávateľom riešení... Nie!

Je to kniha osobného sveta, dialógu autora s Bohom.

Dialóg, ktorý, dovoľm si povedať, vzniká v okamihoch pocitov blízkosti, ale i nekonečnej vzdialenosti toho, ktorého volá po mene.

Punc tejto knihy dáva predovšetkým aspekt, že celým jej dejom sa tiahne akási pomyselná niť, po ktorej kráča POKORA. Pokora pred Bohom, sebou a v neposlednom rade i pred čitateľom. Žiadna maska, predstieranie, hra... Jednoducho každodenný život a zápas o rozhodovanie sa pre život s Bohom.

Duchovný svet autora je podávaný ako plachý i smelý, rafinovaný i riskantný, jednoduchý i zložitý, utekajúci i vracajúci sa späť, chápaný i tápaný, dobrý i zlý, skeptický i veriaci, mrzutý i milujúci. Do týchto všetkých pocitov však nekompromisne vstupuje Boh a jeho hľadanie.

Boh, ktorý dáva autorovmu životu miazgu, neustálu odvahu milovať, odpúšťať, bojovať o lásku k Bohu, bez ktorého tu na zemi nič nemá význam a zmysel.

Ukážky:

pravda 2

na dušičky je všetko trochu iné · iná je jeseň,
 inakšie sa na nás slnko pozerá ·
 na cintoríne to rozvoniava láskou, až sa
 nám z toho podlamujú kolená · sme ako
 po víne ·
 v omamnom objatí chryzantém je všetko
 zrazu iné · akoby zastal čas · to cintorín
 v nás dostal zelenú · až pokým nedohorí
 svieca na hrobe, všetko ostane iné · chvíľa,
 čo zmenila sa na večnosť, zavolá nás
 zas o rok – na dušičky

boj

dal si mi, pane kríž · vraj privedie ma k tebe ·
 zatiaľ ma neľútostne zráža k zemi ·
 ty rátaš každé moje postavenie ·
 dennodenne ·
 dokedy? Máš nervy zo špagátu · alebo?
 Už nevykám si s diablom ·
 je mi priateľom ·
 Bože môj ·
 kam privedie ma ten tvoj kríž?
 čo ak raz nepôjde postaviť sa?
 Čo potom? Kto ma zachráni?
 Nedopuť, aby chýbala mi sila
 kláknúť si denne na kolená ·
 z nich postaviť sa
 už nie je taká veda ·

Povedali iní:

„Pri četbě Šavlovych textů se cítím jako námořník na hladině spirituálního moře. Houpám se z vlny duchovní poezie na vlnu poetického duchovna. Prožívám uspokojivý pocit hlubiny pod sebou, nekonečna nad sebou a pod plachtou napjatou vanutím slov cítím příchut' soli konzervující víru uvnitř mého nitra.“

(Max Kašparů)

„Nová kniha brata Šavla je výrazným obrazom, že viera sama o sebe nie je garanciou šťastia a pokoja. Treba žiť s Bohom.“

(Gleb Chesnokov)

„Milý Šavol, ty modlitby si čtu znovu a znovu. Pro každého, kdo je bude číst, jsou jako očistná koupel. Myslím si, že kdyby je někdo zhudebnil, zaspívala bych je plná pokory a úcty k tobě, k autorovi.“

(Nada Urbánková)

Siard Dušan SKLENKA, O. Praem., 6. ročník

III. Povolanie k láske a ľudské naplnenie (3.časť)

Duch Svätý a manželstvo

V prvom kroku (Xaver 1/2007) sme videli, aký je zmysel ľudskej lásky. V druhom kroku (Xaver 2/2007) sme pochopili potrebu formovať osobu, aby mohla milovať v plnosti. Pochopili sme potrebu čnosti čistoty v našom živote a teraz musíme urobiť tretí krok: Ako Boh prichádza v ústrety nášmu vyzrievaniu? Ide o to, ako Božia milosť predchádza našu skúsenosť lásky, ako predchádza celý proces vyzrievania v láske a ako je On sám tým, ktorý privádza našu lásku k plnosti. Jedná sa o to, aby sme pochopili, aké je miesto Ducha Svätého v manželstve. Nato, aby sme to pochopili, je potrebné všimnúť si úlohu Ducha Svätého v živote Ježiša.

Duch Svätý v živote Ježiša Krista

Ježiš, Boží Syn, dostal Ducha Svätého postupne. Je Božím Synom, ktorý bol počatý z Ducha Svätého. Syn panenskej Matky je Božím Synom. Ale ako človek nedostal Ducha Svätého naraz, pretože dostal rovnakú ľudskú podobu ako je aj naša.

Ľudskosť, ktorá je podriadená času je podmienená rastom a rozvojom. Jeho ľudskosť sa postupne pomaly otvára Duchu Svätému až do veľmi dôležitého momentu v jeho živote, chvíle jeho krstu. V okamihu krstu je jeho ľudskosť zrazu naplnená prítomnosťou Ducha

Svätého. Toto pomazanie Duchom Svätým mu dáva schopnosť konať ako Mesiáš, robiť zázraky a ohlasovať Boha. Od toho momentu je Ježišov život, život Božieho Syna ako človeka, naplno riadený Duchom Svätým. Vedený Duchom Svätým odchádza na púšť. Pohnutý Duchom Svätým hovorí: "Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme..." (Lk 10, 21)

List Hebrejom hovorí, že Ježiš v sile Ducha

Božieho sa odovzdal ako úplná obeta. Ten skutok odovzdania, *ochota darovať svoj život pre život sveta*, tento čin svätý Pavol nazýva *snúbeneckou láskou*. Ježiš sa naplno dáva pre svoju Cirkev a ustanovuje ju svojou nevestou.

Vo vzkriesení dostáva plnosť Ducha, v ktorom sa celá jeho ľudskosť stáva oživujúcim Duchom. V tomto momente sa uskutočňuje zázrak, pretože Ježiš nám odovzdáva svojho Ducha, Ducha Svätého, ale neodovzdáva ho naraz. Dáva ho krok po kroku spôsobom, aby sa aj naša ľudskosť pripravila na vedenie Duchom Svätým.

Duch Svätý a kresťanské sviatosti

Kde sa dáva Duch Ježiša Krista? Každá sviatosť je novým vyliatím Ježišovho Ducha. Vyliatie je nové a originálne. Kresťan sa ním stáva podobným Ježišovi v istom aspekte jeho života. Krst nás ustanovuje Božími deťmi tak, ako bol Ježiš. Každá sviatosť má svoju špecifickosť. Sviatosť manželstva je taktiež jed-

no vyliatie Ducha Svätého. Toho ducha, ktorý hýbal Ježišom. V akom rozmere? Práve v tom rozmere, ktorý ho pohol darovať sa pre Cirkev, odovzdať sa pre Cirkev – jeho nevestu.

Nesmierna sila lásky Krista pohnutého Duchom Svätým, ktorá spôsobila, že sa odovzdať pre Cirkev, sa teraz stáva súčasťou manželskej lásky vo sviatosti manželstva.

Prostredníctvom obradu sviatosti manželstva získajú veriaci toho istého Ducha, ktorý pohol Ježiša k snúbeneckej láske. V tomto momente nastáva zázrak v živote manželov. Ich manželská láska, ktorá je zložená zo sexuálneho pohnutia, citu vyvierajúceho zo sebadarovania, láska, ktorá je viazaná na telesnosť a citovosť (amor), sa od tohto momentu mení na darujúcu sa manželskú lásku (caritas).

Čo to znamená pre život manželov? *Znamená to, že manželské spolužitie, teda sexualita a citovosť, sa odteraz stáva kanálom, cez ktorý sa ku manželom dostáva Duch Svätý.* Manželská láska (amor), ktorá sa takto stáva darujúcou sa manželskou láskou (caritas), získava schopnosť posväcovať oboch manželov. Darujúca sa manželská láska (caritas) je svätou láskou práve preto, že umožňuje, aby sa človek posvätil a zotrval v Božej milosti.

Manželstvo ako povolanie ku svätosti

Boh nás stvoril na svoj obraz a podobu a Svätý Otec Benedikt XVI. nám ukazuje, že tento obraz spočíva práve v schopnosti milovať. Nikto z nás nebol stvorený pre samotu a osamotenosť, ale pre spoločnosť – avšak nie iba pre ľudské, ale aj pre božské spoločnosť. Skúsenosť lásky každého človeka sama od seba zjavuje aj to, čo je plnosťou prislúbenia, ktoré sme dostali: Ježiš nám zjavil, že plnosťou prislúbenia nie je samotné manželstvo.

Manželstvo je pre tento život, vo večnosti nebudú manželstvá. Prečo? Pretože Boh sám nás pozýva na svoju svadobnú hos-

tinu, na ktorej sa on sám chce v plnosti darovať nám tak, ako sa daroval Ježišovi pri jeho vzkriesení. V tom okamihu mŕtve telo Ježiša dostalo plnosť vzkriesenia, plnosť Ducha Svätého a Ježiš sa stáva oživujúcim Duchom – k tomuto sme povolani. Sme povolani prijať Boha Otca tak, ako ho prijal Ježiš.

Avšak akým spôsobom môžeme prijať Boha, ktorý sa nám chce úplne darovať? Ako sa to môže stať, keď sme často ako malé deti, ktoré nie sú schopné nechať svoje hračky? A tak Boha na začiatku pri stvorení všetkých vecí napadol spôsob, akým otvoriť našu slobodu pre otvorenosť prijať stále väčší dar. Povedal si: „Urobíme, aby človek mohol žiť jedno nepretržité sebadarovanie a prostredníctvom stáleho sebadarovania inej ľudskej osobe sa pripraví na prijatie môjho úplného sebadarovania.“

Takto si manželia, milujúc sa prostredníctvom

množstva rozličných prejavov lásky, pripravujú svoje srdce, svoju ľudskosť na definitívne sebadarovanie Boha. Manželstvo sa tak javí ako povolanie ku svätosti.

Čo je svätosť? Svätosť je dokonalosť Božej lásky. *Manželia sú povolaní k dokonalosti Božej lásky, ktorá je možná vďaka obdarovaniu Božím Duchom.* Dar Božieho Ducha, ktorého dostanú v deň ich sobáša, osvetľuje celý ich život a umožňuje im pochopiť drahocenosť všetkých, aj tých každodenných námah, ktoré zostávajú tak často nedocenené.

Myslím, že ťažkosti ktoré prežívame každý deň nám ukazujú, že Duch Svätý, ktorý je v nás, o nás zápasí. Bojuje za to, aby sme si nezvykli milovať spôsobom, ktorý je výlučne ľudský. Boží Duch v nás zápasí a bojuje, aby

sme rástli a dozrievali a stali sa tak schopnými myslieť na druhého. Zápasí v našom vnútri, aby sa naša láska stávala čoraz viac inteligentnejšou, schopnou objasniť v úplnosti toho druhého. Problém teda nespočíva v tom – nemať žiadne problémy, ale v schopnosti dobre ich pochopiť.

Aj v manželstve musí veriaci vedieť položiť na plecia svoj kríž. Kríž, ktorý je mnohokrát prekvapením počas cesty života. Kríž, ktorým môžu byť mnohé ťažkosti, ale ktoré

majú svoj význam a Boh ich dopúšťa, aby láska dozrievala. Aj prijatím ťažkostí posväcujú manželia jeden druhého.

Záver

Urobili sme prvé tri kroky. V prvom kroku (Xaver 1/2007) sme pochopili, aký je význam skúsenosti lásky a prečo nás Boh stvoril ako muža a ženu. Mohli sme si odpovedať na túto otázku tým, že sme si uvedomili, že Boh nás stvoril ako muža a ženu preto, že nás povolal pre spoločenstvo. V druhom kroku (Xaver 2/2007) sme videli, že nie je až také jednoduché vytvoriť spoločenstvo. Je potrebné pripravovať srdce človeka, pracovať na našich túžbach, predstavách, stavoch duše atď. takým spôsobom, že láska sa stane umeleckým dielom, umením milovať. V treťom kroku sme pochopili, že na toto všetko nie sme sami. Sám Duch Svätý nás sprevádza a robí z nás spoluúčastníkov snúbeneckej lásky Krista, čím láska manželov (amor) sa stáva manželskou darujúcou sa láskou (caritas).

V pápežskej exhortácii Jána Pavla II. „Rodinné spoločenstvo“ (Familiaris consortio) a aj v prvej encyklike Benedikta XVI. „Boh je láska“ (Deus caritas est) môžeme nájsť nádherného sprievodcu nielen pre náš osobný život, ale aj pre novú evanjelizáciu. Čo bude plodným v našej práci? Bude tým všetko to, čo sa usporiada do tejto línie!

Prof. José NORIEGA
Vicerektor Inštitútu Jána Pavla II.
pre manželstvo a rodinu, Rím
preklad z taliančiny: ThLic. Marek ISKRA

Pozývame Vás na
stretnutia nad katechézami
Jána Pavla II. o ľudskej láske

**„MUŽA A ŽENU
ICH STVORIL“**

(Gn 1, 27)

s ThLic. Marekom Iskrom
duchovný správca Diecézneho pastoračného centra pre rodinu

každú stredu o 19:00 hod.

v Diecéznom centre Jána Pavla II.
Kapitulská ul. 21, 1 poschodie.

! začíname 10. októbra 2007 !

Extrém: Svätá zem na bicykli!

Keď som bol pred dvomi rokmi na deväťdňovej túre v Dolomitoch so sprievodným vozidlom, myslel som si: „To je niečo! Veď sme prešlapali niekoľko priesmykov a zopár štátov.“ Pred rokom, po 15-dňovej cyklotúre v talianskych, švajčiarskych a francúzskych Alpách bez sprievodného vozidla, ale v kombinácii s lietadlom, myslel som si o sebe viac – dokonca to, že sme dobrí. To už sme boli na seba oprávnené hrdí...

Keď sme sa po prázdninách delili o zážitky, počúvajúc spolužiaka zo 6. ročníka, mi s uznaním padla sánka: Izrael – dva mesiace, 6500 km, dvaja bez sprievodného vozidla! Kapucín **Gorazd Ondrej Veselovský**.

Prezradím o tebe, že behávaš maratóny a tento rok si dokonca časom 2:58:26 obhájil víťazstvo na akademických majstrovstvách Slovenska v Trnave pred dvoch rokov. Pripravoval si sa na Izrael kondične zvlášť aj na bicykli, alebo ti stačila kondička z behania, pri ktorej sa svaly zapájajú ináč? Je veľký rozdiel medzi „bicyklovou“ a „behacou“ kondičkou?

Na bicykli počas takejto „tulačky“ ide skôr o vytrvalostný výkon ako o výkon intenzity. Preto mi kondícia z behu vcelku stačila, aj keď v prvých troch týždňoch som mal isté problémy.

Aké boli tvoje motívy pre cestu? Čo ťa pohlo k takému heroickému výkonu – išlo o to jednoducho si dokázať, že to zvládneš, alebo v tom bolo aj niečo hlbšie? Ako dlho ste to plánovali?

Chceli sme len filmom zdokumentovať nejakú zaujímavú cestu. Ja som pôvodne mal v pláne cestu do Compostelly v Španielsku, ale „parták“ kameraman Ľubo mi povedal, že sa práve zo Španielska vrátila nejaká partia a že sa to už strihá. S nápadom ísť do Izraela prišiel on. Ja som si už len od predstavených „vyžobral“ dovoľenie.

Skús vymenovať najvýznamnejšie miesta cesty. Akýsi stručný itinerár.

Zo Slovenska sme v rýchлом tempe „prefrngli“ cez Maďarsko, Rumunsko a Bulharsko, v Turecku sme jednu noc strávili v našom kapucínskom kláštore v Istanbule, kde sme chceli vidieť Chrám Božej Múdrosti (Hagia Sofia) a Modrú mešitu. Cez Bospor sme sa previezli trajektom na ázijskú stranu a pokračovali sme vnútrozemím Turecka do Kapadócie (tu sa ukrývali kresťania počas prenasledovaní - mestá Nevşehir, Göröme), odtiaľ na východ na horu Nemrut Dag a potom na juh cez sýrsku hranicu do púšte pod Eufratom a na juhozápad do Damasku. Zo Sýrie sme prešli

do Jordánska, okolo Amanu na horu Nebo, okolo Mŕtveho mora cez hornatú jordánsku púšť do legendárnej Petry a potom na juh do Akaby. Odtiaľ sme cez izraelský Eilat prešli egyptskú hranicu a cez Sinajskú púšť sme sa „sunuli“ popri Kláštore sv. Kataríny na horu Sinaj. Tou istou púštnou cestou sme sa vrátili do izraelského Eilatu a pokračovali na sever okolo Mŕtveho mora do Jeruzalema. Tam sme tiež nocovali u kapucínov. Pokračovali sme cez Betlehem, potom naspäť k Mŕtvemu moru a okolo Jordánu na sever ku Genezaretskému jazeru cez Tiberias do Kafarnauma a na Horu blahoslavenstiev. Potom sme to „strihli“ už len na západ okolo Nazareta do Hajfy, odkiaľ sme sa loďou preplavili na Cyprus a odtiaľ leteli do Budapešti lietadlom. Z Budapešti naša cesta viedla už len na krásne Slovensko.

Gorazd ďalej spomína:

Na dvere kapucínskeho kláštora na Ponikách zazvonil Lubo Polák, niekoľkonásobný „tulák-cyklista-kameraman“, aby mi oznámil: „Som tu, môžeme vyraziť.“ Keďže však mal za sebou už sto kilometrov z Oravy a dosť husto pršalo, naložil som mu kapustnicu, nalial slivovicu a dohodli sme sa, že vyrazíme „až zajtra“, čiže v nedeľu 3. júna 2007. Spolu s naloženým strojom som vážil 125 kg. Keď odrátam mojich 75, bicykel mal aj s batožinou 50 kg. Lubov vážil o pár kil viac, lebo niesol kameru s príslušenstvom.

Cesta na „divoký východ“

V nedeľu skoro ráno sme vyrazili. Dážď neprestal, ale my sme šlapali do pedálov a snažili sme sa ignorovať ho. Vedeli sme, že naň budeme v púšti túžobne spomínať. Prvý deň sme to zapichli niekde za Rožňavou po 153 kilometroch na mieste, kde nám tesne za stanmi spieval obecný bujak svoju „pieseň lásky“. Naštastie bol za elektrickou ohradou, ale aj tak nám dosť „lepilo“.

Rumunsko

Čo sa týka životnej úrovne, Slovensko si môže gratulovať.

V karpatských horách sme si večeru spestrili mliekom, ktoré sme si sami nadojili. Medzi kravami, čo sa pásli na okolitých lukách, sa totiž našli aj také, čo neprotestovali a dali sa podojiť aj cudziemu. Dúfam, že gazdovia potom večer veľmi nenadávali, keď zistili, že ich „rysule“ dnes nie sú až také dobré dojnice, ako bývali predtým. Náš rumunský jedálniček bol všeobecne dosť zaujímavý. Zaumienili sme si, že rumunskú ekonomiku veľmi nepodporíme. Niežby sme nechceli, ale mali sme chuť stravovať sa ak sa bude dať čo najlacnejšie a ak to pôjde, tak z darov zeme. Preto sa v našich ešusoch objavovala často žihľavová polievka, púpavový prívarok, a nepohrdli sme ani agátovým kvetom, plodmi moruše, či nedozretým zrnom z rumunských polí.

Rumunské cesty boli ako naše cesty ku kameňolomu: ubitý štrk s množstvom dier a výmoľov. U nás cesta družstevného významu sa tu rovná ceste štátneho významu. Po nebezpečných karpatských zjazdoch sa mi

odtrhol nosič a dotrhala celá predná taška. Situácia sa mi zdala dosť zúfalá, ale keďže som rehoľník, vyriešil som ju pohotovo podľa vzoru sv. Františka z Assisi: všetky veci som naukladal na trávu a triedil som ich na potrebné a nepotrebné až dovtedy, kým sa mi tie potrebné nevmestili do zadných tašiek. Tie, ktoré som vyhlásil za nepotrebné, som nechal pod stromom naukladané na polámanom nosiči. Veciam som zaprial vďačného nového majiteľa, nasadil na hlavu klobúk a vyrazil ľahší na juhovýchod. Neviete si predstaviť, aké ťažké je ovládať bicykel, keď si po týždni zvyknete na zatažený predok a zrazu záťaž zmizne.

Noclah na rumunskej strane Dunaja bol na nezaplatenie. Žaby kŕkali, cvrčky cvrlikali a pri zapadajúcom slnku sme v družnom rozhovore zapíjali zvyšky našej slovenskej slivovice rumunským pivom. Jednoducho romantika.

Bulharsko

Na pobreží Čierneho mora padla naša prvá dvestovka. Cesta k hranici stále viac a viac stúpala a bola stále častejšie lemovaná chatrčami kočovných Cigánov, ktorí každú chvíľu niečo pokrivovali. Nebolo mi všetko jedno, ale o to intenzívnejšie som krútil pedálmi.

Exotika

Turecko

V Turecku, ale hlavne v Sýrii a Jordánsku, je skoro nemožné nájsť obchod s pivom, alebo hocíjakým iným alkoholom, a to Slováka dosť trápi.

Zaujímavé bolo stretnutie so sympatickým švajčiarskym párikom. Muriel a jej partner Orel nám rozprávali, ako idú z Bankoku do Švajčiarska. Keď sa im to podarí, budú mať v nohách 12 tisíc kilometrov! Bol zážitok pozorovať im v očiach ten zvláštny tulácky lesk, ktorý sme my nadobudli až v priebehu niekoľkých ďalších týždňov.

Turci sú nesmierne pohostinní. Nespočetne veľakrát sa ľudia vypytovali, kto som, odkiaľ som a kam idem... U sympatického predajcu melónov Aliho zvedavosť končila pohostinnosťou. Spýtal sa, či nie som hladný, ale ani veľmi nečakal na odpoveď. Melón, ryža, kyslé mlieko...

Nádherná Modrá mešita a Arabi, modliaci sa k Alahovi, ma naplňali zvláštnou exotikou. Bol to totiž len tretí deň v Turecku. Sedel som v parku na tráve, vytiahol som mandolínu a hral naše slovenské pesničky, ktoré tu asi nikdy nik nespieval. Ak, tak to muselo byť veľmi dávno. Možno v časoch, keď „padli Turci na Poniky“ a odviezli si do Turecka slovenskú bedač.

Moslimovia, zdá sa, nemajú skúsenosť s tým, že by niekto žobral na ulici, alebo že by si spevom privyrábal. Ja som si ale ešte na Slovensku zaumienil, že ak sa dostanem až sem, skúsím si do klobúka „vyspievať“ nejaký groš. Ani nie tak preto, že by som to potreboval, skôr pre istú zaujímavosť. Aby som mohol povedať, keď sa vrátim späť domov, že som z plného hrdla spieval v Istanbule slovenské piesne a že mi to vynieslo aspoň na pár dní na živobytie. Toto predsavzatie sa splnilo do bodky. Tých pár grošov, čo sa objavilo v klobúku, ma celkom slušne dokázalo nasýtiť v priebehu nasledujúcich dvoch dní.

Sýria

Keď môj „parták“ dostal za Rakkou na druhom brehu Eufratu, ktorému tu hovoria Frat, ďalší zo svojich nespočetných defektov, hladina psychických síl, ktoré sme nadobudli na návšteve našich milých sýrskych hostiteľov, začala prudko klesať. Ľubo bol nútený kúpiť si staré plášte, ktoré rozrezal a podložil pod svoje osúchané, s dezénom Formuly1.

Pri meste Resafa sme sa ukladali sa na svoj krátky púštny spánok. Vstávali sme totiž už pred svitaním, aby sme do poludnia stihli prejsť väčšinu denných kilometrov, pretože slnko v tejto krajine bolo nekompromisné a teploty sa na poludnie každý deň vyšplhali nad 50 stupňov. Cez obed sme teda hľadali tieň, v ktorom by sa dal prečkať najväčší úpek, aby sme okolo štvrtej mohli zase pokračovať až do tmy.

V Sýrii mapa nehrá úlohu. Miestni jednoduchí ľudia z nej čítať nevedia.

Pamätám si na prvé metre bicyklom naloženým štyridsiatimi kilami, keď sme vyrážali na dva týždne. Dva mesiace si viem predstaviť ťažšie – hlavne čo sa týka stravy. Pri takej dlhšej dobe je asi nemožné ušetriť tým, že si zoberieš čo najviac lacného so sebou...

Aj v zahraničí sa dá stravovať dosť lacno, len si musíš zvyknúť na jednotvárnú stravu. Naše každodenné špagety nám už liezli ušami.

Vlani v Alpách sme mali štyria počas pätnástich dní dvanásť defektov. Koľko sa ich stihlo prihodiť vám pri polovičnom počte kolies, takmer štvornásobnom počte kilometrov na neporovnateľne horších cestách?

Ja som mal na svojom bicykli, ak sa nemýlim, len nejaké tri až štyri defekty, z toho iba za jeden rátať aj „sýrskeho ježka“, keď som prešiel po púštnom kríku a z kolies som vybral asi tridsať trňov. Duše som potom zahodil a vymenil za nové. Ľubo mal so svojimi kolesami omnoho väčšie problémy. Lepil spravidla skoro každý deň. Ak nelepil dva alebo tri dni, bol to dôvod na oslavu.

Čo zdravotné problémy?

Tie nás, chválabožu, obchádzali. Hlavne naše žalúdky nás v ťažkých chvíľach podržali. Ja som mal trošku problém s nervovými zakončeniami na rukách, pretože z toho každodenného tlaku do kormanu som strácal cit v rukách.

Bol som na troch dlhších cykloakciách (dlhší pre mňa znamená viac ako týždeň) a dobre viem, čo je to zapálená šľacha – a to nemôžem povedať, že by som nebol trénoval. Každý cyklista vie, že zadok býva tiež problémom – často sa musí šlapať postojacky, lenže s takou batožinou sa to jednoducho nedá. Ako tie dva mesiace znášal organizmus?

Hovorí sa, že keď maratónec beží maratón, najťažších býva prvých 42 km. Podobne to bolo aj počas našej cesty. Ale také najväčšie trápenie z nás opadlo po prvých troch týždňoch čiže niekde v Turecku. Zadok bolieval skoro celú cestu, takže na bolesť som si celkom zvykol.

Prezradím, že si aj hudobne talentovaný, hrávaš s Kapucínmi. Nie sú dva mesiace absencie veľa pre „vzťah“ ty a husle?

Po návrate z cesty som aj tak nemohol ešte asi mesiac poriadne hrať, lebo mi to nedovolili stárpnuté ruky. Takže husle si oddýchli odo mňa trochu dlhšie.

Najťažšia chvíľa tých dvoch mesiacov? Spomínaš si na situácie, keď si bol v koncoch?

Úvodné vyriešenie našich predstáv o ceste stálo dosť psychických síl. A potom aj chvíle, keď som sa prvý raz stratil a ostal na bulharsko-tureckom pohraničí nocovať sám. Postupne som si už zvykal, že počas každého dňa nám vyskočilo niečo, čo nebolo v súlade s našimi plánmi. Napríklad aj Ľubove každodenné problémy s plášťami na mňa vplývali dosť negatívne.

A najkrajšia chvíľa?

Počas cesty som mal tri najkrajšie zážitky. Keď sme nocovali na hore Sinaj, prežili sme nádhernú noc, plnú hviezd, ďalej keď som sedel v Betleheme a plakal ako malý chlapec, dojatý tým, že som sa dostal až sem, no a nakoniec vtedy, keď sme prekročili slovenskú hranicu a vracali sme sa domov.

Dvojmesačná akcia by bola pre mňa ako diecézneho bohoslovca nerealizovateľná. Ako sa dá takáto akcia skĺbiť so životom rehoľníka s doživotnými sľubmi?

Skôr by som sa opýtal, ako sa dá život rehoľníka spojiť z takouto akciou. Odpoveď je: Jednoducho. Totiž každodenným chlebíkom všetkých rehoľníkov je hľadať Boha na všetkých svojich životných cestách a žiť svoj život s Ním. Táto cesta mi poskytla jedinečnú príležitosť stretnúť Boha a cítiť, čo všetko v mojom živote robí.

Isto si osobitne cítil Božiu blízkosť a pomoc – na takejto akcii je človek vnímavejší na Božie dary, často si uvedomí svoju bezmocnosť a odkázanosť na Boha.

Zatiaľ nikdy v živote som Boha necítil pri sebe bližšie, ako na tejto ceste.

Nemali ste v orientálnych islamských krajinách problém so svätou omšou?

Mali. V púšti jednoducho niet kostolov. A presne toľko, koľko je tam kostolov, toľko je tam aj katolíckych kňazov. Takže žiaden.

Išiel by si ešte raz, alebo stačí raz za život?

Plánujem raz spraviť tú spomínanú cestu do španielskej Compostelly. To je tam a naspäť tiež 6 tisíc km. Niektorí bratia sa ponúkli, že by sa dali nahovoriť. Uvidíme.

Čo by si odkázal našim čitateľom?

Najlepší spôsob, ako prežiť život je realizovať svoje dobré sny. Som presvedčený, že Boh má rád naše dobré úmysly, ako sa aktívne podieľať na dejinách spásy.

ZVESTOVANIE

*Zvestovanie, to je chvíľa,
keď Mária pochopila,
že hoci sa necítila
hodná tohto zvolenia
Boh ju vybral spomedzi žien,
aby zmizol hriechu tieň.
A tak vstúpil do jej lona,
Ježiš Kristus Spasiteľ.*

*Mária hľadá na anjela,
pokorou sa chveje celá.
Boží lúč ju preniká...
Keď jej Gabriel zjavil Božiu vôľu,
pokorne skláňa hlavu dolu...
Nechápala veľa mnoho,
však vtravela len jedno slovo:
FIAT.
Áno, fiat nech sa stane,
ako chce Tvoja vôľa, Pane.
Hľa, služobnica Pánova
všetko si dobre v srdci zachová.
Najkrajšie, čo môže človek Bohu dať
je len jedno:
Vždy mu ÁNO povedať.
Otvoriť srdce pre Pána
A cítiť,
že len On je tvoja pomoc a ochrana.*

Mária BUKOVČÁKOVÁ, Trenčianska Teplá

„BOŽÍ ÚSMEV“

Slovné spojenie, ktoré mi utkvelo v pamäti pred štyri a pol rokmi počas kázne otca špirituála na propedeutickom stretnutí. Pán Boh sa usmial na našu diecézu v podobe dvanástich mladých mužov, ktorí odpovedali na ono mysteriózne volanie. Áno, vtedy nás nastupovalo 12.

Ján Pavol II. často spomínal, že mladí sú nádejou Cirkvi. Som presvedčený, že to platí aj o našich prváčoch... Čo je mladé, resp. nové, je vždy nádejou práve preto, že je to nové. To staré už neprekvapí, to už poznáme.

Každá inštitúcia, ak nemá dorast, je odsúdená na zánik. Ak niet toho, kto by sa ujal štafety, je to pre nás všetkých otázka (na spytovanie svedomia), ako sme „bežali“ tú svoju časť (štafety). Máme istotu, ktorá je naším šťastím. Nebežíme sami...! (ON je s nami.)

Marcel Dubovec

Dátum narodenia: 28. 4. 1989

Farnosť: Martin - mesto

Vzdelanie: Katolícke gymnázium Štefana Moyseša v Banskej Bystrici

Rodina: Mám staršieho brata.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje? Kňazstvo je pre mňa v prvom rade nesmierny dar od Boha, ale takisto je to veľká obeta a ešte väčšia služba tomu Najvyššiemu a jeho veriacemu ľudu.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť?

Povolanie: Tak ako skrze Pannu Máriu prišiel na svet náš Pán, aby nás všetkých vykúpil, tak aj mne prišiel Ježiš povedať práve cez modlitbu ruženca: „Poď za mnou“.

Prvé dojmy zo seminára: V seminári na nás vplývajú duchovne (otec špirituál), formačne (predstavení) a intelektuálne (profesori), aby z nás vychovali dobrých duchovných pastierov.

Michal Giertli

Dátum narodenia: 16. 12. 1986

Farnosť: Čierny Balog

Vzdelanie: Gymnázium sv. Jána Bosca Šaštín – Stráže

Rodina: Jedna sestrička.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje?

V súvislosti s kňazstvom sa v mojej predstave stretávajú dva aspekty – nezištná obeta a veľkodušná služba.

A v neposlednom rade ma fascinuje aj nesmierny zmysel tejto služby, ktorá človeku umožňuje „vyjsť zo seba samého“ a pobáda ho k úsiliu, čo najvernejšie odovzdať ostatným pravú Božiu tvár a – ako hovorí náš pán farár – napomôcť zabezpečenie „topánok do neba“.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť?

Božia prítomnosť je pre mňa každodennou realitou, ktorá sa konkretizuje napríklad v modlitbe, v osobách príjemných ľudí alebo autentických priateľov, ktorých mám neskutočne rád. A práve to ľudské, ktoré často odráža božské, je pre mňa jedným z najväčších zážitkov s Bohom.

Prvé dojmy zo seminára: Myslím, že sa tu ešte „ohrejem“. Je to parádička.

Martin Kováč

Dátum narodenia: 14.6.1985

Farnosť: Banská Bystrica - Fončorda

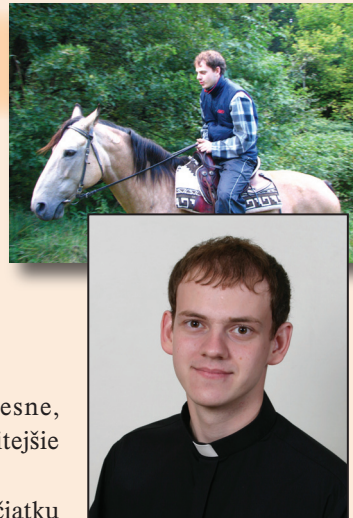
Vzdelanie: Skončil som SOU – elektrotechnické. Potom som dva roky študoval aplikovanú informatiku na Univerzite Mateja Bela v Banskej Bystrici. Posledný rok som pracoval.

Rodina: Mama, brat, sestra, ja som najmladší.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje? Ešte neviem presne, s čím všetkým sa ako kňaz raz stretnem. Ale za najdôležitejšie považujem vždy ochotne spovedať.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť? Na začiatku štvrtého (posledného) semestra na „výške“ som vďaka Pánovej milosti pocítil jeho blízkosť. Znamenalo to pre mňa veľa. Zmenil som svoj postoj k Nemu. Odvtedy je môj vzťah s Bohom osobnejší. Mal som viac (no stále málo) chvíľ s Ním, ktoré boli pre mňa zážitkom.

Prvé dojmy zo seminára: Niečo sa mi páči a na niečo si budem musieť zvyknúť.

Martin Kňazek

Dátum narodenia: 30. 3. 1988

Farnosť: Badín

Vzdelanie: Gymnázium J.G. Tajovského v Banskej Bystrici

Rodina: Najstarší z 3 detí, jeden brat a jedna sestra.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje? Ťažko vybrať jednu vec.

Kňazstvo je úžasné ako celok, podľa mňa by sa tým porušila symbióza všetkých tých prvkov, ktoré pojem kňazstvo obsahuje. Zároveň toľko miesta na rozpisovanie všetkého tu nemám. Preto moja odpoveď je, že na kňazstve ma jednoznačne priťahuje kňazstvo.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť? Zážitkov s Bohom som prežil už niekoľko. Keby som ich tu aj všetky vymenoval,

sám seba by som zahanbil, pretože Božiu blízkosť mám cítiť po celý deň, nie iba v nejakých okamihoch a všetko, čo prežívam, mám prežívať spolu s Ním.

Prvé dojmy zo seminára: Výborné.

Ján Kysel

Dátum narodenia: 6. 9. 1986

Farnosť: Nevoľné, filiálka Ihráč

Vzdelanie: Gymnázium v Žiari nad Hronom, rok na „výške“ v Trnave.

Rodina: Mám zopár súrodencov. Som 4. najstarší a zároveň som 7. najmladší.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje? Iba to, že si ma povolal Ježiš, napriek všetkým mojim slabostiam a chybám. Inak by som sa na túto cestu nikdy sám neodvážil.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť? Ak som zážitok potreboval, tak bol, ak nie, tak nebol. ...

Čomu sa chceš venovať v pastorácii? Chcel by som upriamovať pozornosť ľudí na Boha, a venovať sa tým, ktorí to potrebujú. (porov. Lk 5, 31)

Prvé dojmy zo seminára: Luxus, ale pomaly si zvykám. Snažím sa zachovať si vlastnú tvár, a tak je to celkom OK.

Obľúbený predmet: Taký existuje?

Mgr. Dušan Rončák

Dátum narodenia: 20. 2. 1981

Farnosť: Banská Bystrica – mesto

Vzdelanie: Učiteľ; tri roky som vyučoval na základnej škole v Ponikách.

Rodina: Mám staršieho brata.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje? Od detstva miništrujem, som rád pri oltári. Chcem preto sväté tajomstvá aj vysluhovať. Často v úžase stojím pred pokladmi Božieho slova, chcem ho preto aj vysvetľovať podľa učenia Cirkvi. Už predtým som pôsobil medzi mladými, takže sú mi blízki, ale nebránim sa ani iným oblastiam pastorácie.

Zážitok s Bohom: Osobitné prebudenie svojej viery som zažil na Mladifeste v Medžugori, Boh sa mi však dáva „zažiť“ často; napríklad

pri ceste môjho povolania.

Prvé dojmy zo seminára: Seminár je pre mňa veľkou školou pokory. Zažívam tu veci veľmi krásne, ale i ťažké.

Martin Šimončík

Vek: 20 rokov

Farnosť: Trnava – mesto

Vzdelanie: Mám ukončenú strednú odbornú školu v Trnave, odbor elektrotechnika

Rodina: Jedna staršia sestra.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje?

Na kňazstve ma priťahuje najmä pomoc druhým ľuďom, osobitne práca s mládežou, ktorá dokáže byť krásna, i keď často veľmi zložitá. Okrem toho očakávam, že mi táto životná cesta pomôže k prehĺbeniu môjho vzťahu s Bohom a s našou milostivou nebeskou matkou Pannou Máriou a dúfam, že sa raz stanem dobrým Božím rybárom ľudí.

Prvé dojmy zo seminára: Seminár sa mi pomaličky stáva mojim novým domovom, kde mám lepšiu možnosť pracovať na svojej formácii a kde sa môžem viac a viac oddať a venovať Ježišovi Kristovi.

Lukáš Franek

Dátum narodenia: 9. 2. 1988

Farnosť: Varín

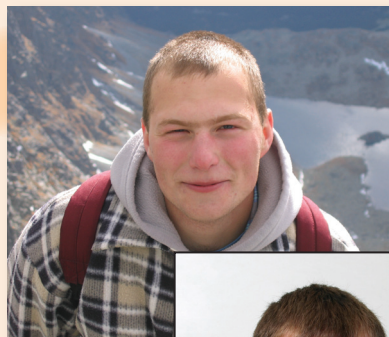
Vzdelanie: Stredná poľnohospodárska škola v Žiline.

Rodina: Mám 6 súrodencov, 4 sestry a 2 bratov, som druhý najmladší.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje: Slúžiť iným ľuďom a pomáhať im objavovať Krista.

Zážitok s Bohom – kedy si osobitne cítil jeho blízkosť: Pri jednej adorácii.

Prvé dojmy zo seminára: Celkom sa mi tu páči, ale ešte si musím na nejaké veci zvyknúť.

Mgr. Viliam Vlčko

Dátum narodenia: 17. 11. 1954

Farnosť: Prievidza - mesto

Vzdelanie (príp. Čomu si sa venoval pred nástupom do seminára.)

Stavebná priemyslovka, pracoval som ako projektant – pripravár, neskôr železničiar. Minulý rok som externe ukončil teológiu v Badíne.

Rodina: Som vdovec, mám dvoch slobodných synov.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje?

Pomáhať ľuďom na ceste k Bohu, do neba, k spáse.

Zážitok s Bohom - kedy si osobitne cítil jeho blízkosť?

V živote som zažil veľa takýchto situácií. Napr. po smrti manželky, keď som si uvedomoval Božiu pomoc pri výchove synov, pri ich aj mojom štúdiu.

Prvé dojmy zo seminára: Pre staršieho je dosť náročné zvykať si na seminár. Preto som vďačný za prijatie predstaveným, ostatným bohoslovcem, sestričkám a personálu seminára.

František Veverka

Dátum narodenia: 1. 10. 1987

Vzdelanie: Gymnázium v Hnúšti

Farnosť: Pohronska Polhora

Rodina: Mám brata a sestru, obaja sú starší ako ja.

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje?

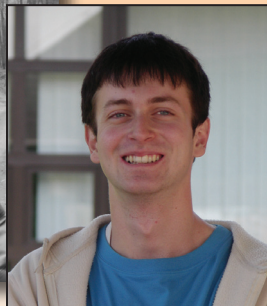
Ochota odovzdať svoj život do Ježišových rúk a netrapiť sa nad tým, čo príde.

Zážitok s Bohom, kedy si cítil jeho blízkosť?

Vždy, keď som mu to umožnil. (Má to som mnou ťažké.)

Prvé dojmy zo seminára:

Stále kráčať dopredu a prijímať všetko, čo prinesie každý nový deň.

Peter Piš

Dátum narodenia: niekedy v zime 1986

Farnosť: Kanianka City (budúce hlavné mesto SR)

Vzdelanie: kuchár-čaišník (ale som z toho ľavý)

Rodina: Uprostred dvoch bratov

Čo ťa na kňazstve najviac priťahuje: Už samotná pastorácia je super.

Zážitok s Bohom, kedy som osobitne pocítil jeho blízkosť: Zmaturoval som.

Prvé dojmy zo seminára: Určite sú.

Za rozhovor ďakuje MichaLAJCHA, 5. ročník

OSEMSMEROVKA

Riešením vlastivednej 8-smerovky z minulého čísla je:

*Láska zahŕňa plnosť existencie vo všetkých jej rozmeroch, aj v rozmere času. Nemôže to byť inak, veď jej prísľub smeruje k niečomu definitívnemu: láska je zameraná na večnosť. Áno, láska je extázou, ale nie extázou v zmysle okamihu opojenia, ale extázou v zmysle **cesty ako neustáleho exodu z „ja“**.*

Benedikt XVI. - Boh je láska (Deus caritas est, 6)

Aj tvoje utrpenie má zmysel

Koho Pán Boh miluje, toho krížom navštevuje – známe, ba až fráziestické príslovia. Podobne ako všetko: Ľahko sa povie, ťažšie sa žije. Často ním utešujeme iných práve vtedy, keď nás Pán Boh „až tak nemiluje“.

Čo je láska, úplne pochopíme až v nebi, keď sa bytostne zjednotíme s prameňom Lásky, s večnou Láskou. Avšak naším povolaním a poslaním je už dnes k tomuto poznaniu napredovať, čo je predpokladom a podmienkou onoho stavu, ktorý „*ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo...*“ /1 Kor 2, 9/

To, že „olizovanie“ sa na zastávke nie je láska, viem už dávno. Vďaka Milosrdným sestrám sv. Vincenta de Paul (satmárky) ďakujem Bohu, že po skúsenostiach v trencianskom hospici som dnes ďalej v poznaní o pravej láske. Hneď vo vstupnej hale ma upútal nápis: „Materinská láska je tá najvznešenejšia forma lásky.“ ... lebo je nezištná. Dieťa nikdy všetko matke nevráti. Každý je povolaný k materstvu, resp. otcovstvu v širšom zmysle – milovať nezištné. Prirodzená láska funguje na princípe „niečo za niečo“, pravá láska však je upriamená na večnosť. „*Utrpenia tohto času nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť.*“ /Rim 8,18/ Túto pravdu, že sa oplatí veriť, že každé utrpenie môže nadobúdať božskú veľkosť, výstižne vyjadril aj Blaise Pascal: „Ak sa veriaci mýli a naozaj za prahom smrti je mlčanie a temnota, nikdy sa o tom nedozvie. Ak sa však neveriaci mýli a niečo jestvuje, tak celú večnosť poniesie následky svojho omylu.“

Služiť človeku, ktorý „*nemá podoby ani krásy*“ /Iz 53,2/, ani nikoho na tejto zemi – to je láska. Pravá láska slúži tomu, kto to potrebuje, nie tomu, kto „chodí s nami“. /porov. Mk 9, 38/ Matka Tereza: „Spočiatku som si myslela, že mám ľudí obracať na pravú vieru. Neskôr som pochopila, že mojím poslaním je milovať a láska obráti koho chce.“ Láska je zadarmo – nekoná sa na dosiahnutie iných cieľov. Kto koná charitu v mene Cirkvi, nikdy sa nebude snažiť vnucovať iným vieru Cirkvi.

Tých pár dní v užšom kontakte s utrpením, s ľudskými osudmi ukrižovanými

medzi nebom a zemou, ma naučilo vďačnosti. Úplne spontánne a celkom pružne som presunul ťažisko svojich úvah: Prestalo ma trápiť, čo si JA nemôžem dovoliť a aké to mám JA ťažké. Pochopil som, že moje šťastie nezávisí od života podľa mojich predstáv. Keď vidíte človeka v produktívnom veku, vo „vigilnej“ kóme, ktorý „nemôže umrieť“, pre ktorého už len smrť bude úľavou, prestane vás trápiť, že nemôžete ísť do zahraničia na výlet...

Utrpenie je skutočnosťou, ktorá je neustále prítomná v ľudskej histórii. Je predmetom hlbokej túžby človeka oslobodiť sa od každého zla. Človek je povoláný k radosti, avšak denne skusuje rozličným spôsobom utrpenie a bolesť. Nie je pravda, že každé utrpenie je dôsledkom viny a že má povahu trestu. Osobitným dôkazom toho v Starom zákone je postava spravodlivého Jóba. Tým, že Kristus uskutočnil vykúpenie prostredníctvom utrpenia, dal ľudskému utrpeniu výkupnú hodnotu. Teda každý človek sa môže svojím utrpením zúčastniť na Kristovom vykupiteľskom utrpení.

Utrpenie nás robí citlivými na (potreby) iných – vyvádza nás z egocentrizmu.

Pozerajúc na svätých nám to začína byť jasnejšie: Matka Tereza si zvolila Kristovo „žiznim“ za základné heslo, lebo ho počula kričať z bolesti každého trpiaceho a videla v ňom osobitne prítomného Krista.

Stojí pred nami veľká výzva: byť milosrdným Samaritánom /por. Lk 10, 30 – 37/. Cestu z Jeruzalema do Jericha nájdeme aj vo svojom okolí.

MichaLAJCHA, 5. ročník

Z UTRPENIA – VEĽKÉ DIELA

„Z utrpenia sa rodia veľké diela“,
– počula som prvé slová kázne
práve v čase, keď sa mi zdalo utrpenie
zbytočné, nezmyselné, prázdne.

Utrpenie nesie odumretie
ako malé zrnko v „rakve“ chladnej zeme.
Ako náš život raz vložený do hrobu,
aby s jasotom mohol prijať úplnú slobodu.
Veď tá „rakva“ zeme skrýva premenenie,
– úplné odumretie.

V istom okamihu „rakva“ v kolísku sa
zmení,

keď sa z utrpenia nový život zrodí.
Aj my utrpenie vložme do kolísky zeme!
Utrpenie drží za ruky pokorenie a odum-
retie.

Pýcha viacej miesta nemá –
z utrpenia sa rodia veľké Božie diela.
Veľké diela, lebo už Bohu patrí celá.

Aj naše srdce je neraz ako rakva,
– keď pochovávame všetko zlé –
v kolísku sa zmení,
– keď rozhodnem sa pre dobré.

Čo sú to vlastne veľké diela???

Veľké diela nesú pečať obety a pokory.
Keď sa obetavá láska opäť stavia na
nohy!

Mária BUKOVČÁKOVÁ,
Trenčianska Teplá

...mňajú sa všetky dni a naše roky plynú ako vzdych.

Vek nášho života je sedemdesiat rokov a ak sme pri sile, osemdesiat.

No zväčša sú len trápením a trýznou, ubiehajú rýchlo a my odlietame.

A tak nás nauč rátať naše dni, aby sme našli múdrosť srdca.

Nech sa tvoje dielo zjaví tvojim služobníkom a ich deťom tvoja nádhera.

Nech je nad nami dobrotivosť Pána, nášho Boha.

Upevňuj dielo našich rúk, dielo našich rúk upevňuj!